

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

Καλλιθέα, 24/01/2023

Αριθμός απόφασης: 213

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ Α3**

Ταχ. Δ/ση: Αριστογείτονος 19

Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα

Τηλέφωνο : 213 1604552

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4987/2022 Α' 206), εφεξής ΚΦΔ.

β. Του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1125859 ΕΞ 2020/23.10.2020 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (ΦΕΚ Β' 4738/26.10.2020) με θέμα «*Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)*».

γ. Της ΠΟΛ 1064/28.04.2017 Απόφασης του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 1440/27-04-2014) «*Εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (Ειδική Διοικητική Διαδικασία - Ενδικοφανής προσφυγή), καθορισμός λεπτομερειών για τη λειτουργία της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.), την εφαρμοστέα διαδικασία και τον τρόπο έκδοσης των αποφάσεων αυτής και ρύθμιση ζητημάτων καταβολής και αναστολής καταβολής του οφειλόμενου ποσού σε περίπτωση άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής*».

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την αριθμ. Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016 (ΦΕΚ 2759 / τ. Β' / 01.09.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.

4. Τη με ημερομηνία κατάθεσης 30/09/2022 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», ΑΦΜ, με έδρα την, κατά της σιωπηρής απόρριψης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών στη με αριθμ. πρωτ. /04-05-2022 αίτησή της για την καταβολή τόκων, καθώς και τα προσκομιζόμενα με αυτή σχετικά έγγραφα.

5. Τις απόψεις της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών.

6. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α3, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από 30/09/2022 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», ΑΦΜ, και μετά τη μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την υπ' αριθμ. πρωτ./04-05-2022 αίτησή της προς τη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών η προσφεύγουσα εταιρεία αιτήθηκε την καταβολή τόκων, ύψους 2.436.283,86 ευρώ, επί αχρεωστήτως καταβληθέντων και ήδη επιστραφέντων τελών χαρτοσήμου χρήσεων 2003 και 2004 (οικονομικά έτη 2004 και 2005), κατόπιν ακύρωσης των οικείων καταλογιστικών πράξεων, δυνάμει των εκδοθεισών αμετάκλητων αποφάσεων ΣΤΕ 2179 & ΣΤΕ 2180/2020.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Το έτος 2008 διενεργήθηκε στην προσφεύγουσα εταιρεία από το τότε καθ' ύλην αρμόδιο Διαπεριφερειακό Ελεγκτικό Κέντρο (Δ.Ε.Κ.) Αθηνών τακτικός φορολογικός έλεγχος για τις χρήσεις 2003 και 2004 (οικονομικά έτη 2004 και 2005), στο πλαίσιο του οποίου συντάχθηκε η από 22/02/2010 Έκθεση Τακτικού Ελέγχου Τελών Χαρτοσήμου, και στην βάση αυτής εκδόθηκαν οι υπ' αριθμ./2010,/2010,/2010 και/2010 πράξεις καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου. Κατά των παραπάνω πράξεων, η προσφεύγουσα εταιρεία άσκησε τις από 23/04/2010 και με ΓΑΚ/2010 και/2010 προσφυγές της ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, οι οποίες με τις υπ' αριθμ./2012 και/2012 αποφάσεις του Δικαστηρίου αυτού (Τμήμα 28^ο) παραπέμφθηκαν στο καθ' ύλην αρμόδιο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, όπου έλαβαν αριθμό καταχώρισης/22.5.2012 και/22.5.2012 αντίστοιχα.

Επί των ως άνω προσφυγών εκδόθηκαν αρχικώς οι υπ' αριθμ./2013 και/2013 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (Τμήμα 4^ο Τριμελές), με τις οποίες αφενός μεν οι κρινόμενες προσφυγές απερρίφθησαν οριστικώς κατά το μέρος που στρέφονταν κατά των υπ' αριθμ./2010 και/2010 προσβαλλόμενων Πράξεων Καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου επί των συμβάσεων παροχής πίστωσης (.....) με πελάτες της εταιρείας, αφετέρου δε το Δικαστήριο ανέβαλε την έκδοση οριστικών αποφάσεων κατά τα λοιπά, διατάσσοντας την διενέργεια συμπληρωματικού ελέγχου, κατ' αρ. 151 και 152 ΚΔΔ, προς συμπλήρωση της αρχικής έκθεσης ελέγχου και την προσκόμιση από το Δ.Ε.Κ. Αθηνών σχετικής Έκθεσης Επανελέγχου. Σε εκτέλεση των ως άνω εν μέρει οριστικών αποφάσεων προσκομίστηκε στο Δικαστήριο η από 30/12/2013 Έκθεση Επανελέγχου του Δ.Ε.Κ. Αθηνών και επακολούθησε η έκδοση των υπ' αριθμ./2014 και/2014 οριστικών αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (Τμήμα 4^ο Τριμελές), με τις οποίες η με αριθμό καταχώρισης/22.5.2012 προσφυγή έγινε εν μέρει δεκτή για ένα μικρό κονδύλι ύψους 3.000 ευρώ, απορριπτόμενη κατά τα λοιπά, ενώ η με αριθμό καταχώρισης/22.5.2012 προσφυγή απορρίφθηκε εν όλω.

Κατόπιν των ανωτέρω, η προσφεύγουσα εταιρεία άσκησε αιτήσεις ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για την αναίρεση: α) των υπ' αριθμ./2013 και/2013 εν μέρει οριστικών αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, κατά το μέρος που περιελάμβανε οριστική διάταξη, με την οποία απερρίφθησαν οι προσφυγές της εταιρείας ως προς τις υπ' αριθμ./2010 και/2010 Πράξεις Καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου (χαρτόσημο επί συμβάσεων), καθώς και β) των υπ' αριθμ./2014 και/2014 οριστικών αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, κατά το μέρος που απέρριψαν τις προσφυγές της εταιρείας ως προς τις υπ' αριθμ./2010 και/2010 (χαρτόσημο επί συμβάσεων) και/2010 και/2010 (κατά το μέρος που αφορούσε το χαρτόσημο επί τόκων συμβάσεων) Πράξεις Καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου.

Δυνάμει των υπ' αριθμ. 2179/2020 και 2180/2020 αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας (Τμήμα Β') έγιναν δεκτές οι σχετικώς ασκηθείσες αιτήσεις αναίρεσης της προσφεύγουσας εταιρείας και αναιρέθηκαν:

(α) οι υπ' αριθμ./2013 και/2013 εν μέρει οριστικές αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, κατά το μέρος που απορρίφθηκαν οι προσφυγές της εταιρείας κατά των υπ' αριθμ./2010 και/2010 Πράξεων Καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου χρήσεων 2003 και 2004, δυνάμει των οποίων είχαν καταλογιστεί σε βάρος της τέλη χαρτοσήμου συνολικού ύψους 2.439.770,83 ευρώ και 2.310.498,12 ευρώ αντίστοιχα.

(β) οι υπ' αριθμ./2014 και/2014 οριστικές αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, κατά το μέρος που απορρίφθηκαν οι προσφυγές της εταιρείας κατά των υπ' αριθμ./2010 και/2010 Πράξεων Καταλογισμού Τελών Χαρτοσήμου χρήσεων 2003 και 2004. Πιο συγκεκριμένα, οι υπό κρίση καταλογιστικές πράξεις ακυρώθηκαν κατά το μέρος που είχαν επιβληθεί με αυτές τέλη χαρτοσήμου και εισφορά υπέρ Ο.Γ.Α. επί των τόκων που προέκυψαν από συμβάσεις παροχής πίστωσης της εταιρείας προς πελάτες της, ήτοι κατά το μέρος που με αυτές είχαν καταλογιστεί σε βάρος της εταιρείας τέλη χαρτοσήμου συνολικού ύψους 71.438,13 ευρώ και 68.263,03 ευρώ αντίστοιχα.

Σε συνέχεια της έκδοσης των παραπάνω αποφάσεων ΣΤΕ 2179 και 2180/2020, η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε στην Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών τη με αριθμ. πρωτ./6.8.2021 αίτησή της για την επιστροφή νομιμοτόκως (ως αχρεωστήτως καταβληθέντων) των τελών χαρτοσήμου που επεβλήθησαν δυνάμει των ήδη ακυρωθεισών καταλογιστικών πράξεων και επιστράφηκε στην εταιρεία το συνολικό ποσό των 4.904.703,42 ευρώ. Δεδομένου όμως ότι η Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών προέβη στην άτοκη επιστροφή των ανωτέρω αχρεωστήτως καταβληθέντων τελών χαρτοσήμου, η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε την υπό κρίση με αριθμ. πρωτ./04.05.2022 αίτησή της, αιτούμενη την καταβολή τόκων, ύψους 2.436.283,86 ευρώ. Η τιθέμενη στο νόμο προθεσμία, εντός της οποίας όφειλε ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών να απαντήσει επί της κατατεθείσας αιτήσεως παρήλθε άπρακτη, με αποτέλεσμα αυτή να τεκμαίρεται ως σιωπηρώς απορριφθείσα.

Η προσφεύγουσα εταιρεία, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητά την επανεξέταση και την ακύρωση της σιωπηρής απόρριψης από τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών της με αριθμ. πρωτ./04.05.2022 αίτησής της για την καταβολή τόκων, ύψους 2.436.283,86 ευρώ, επί αχρεωστήτως καταβληθέντων τελών χαρτοσήμου χρήσεων 2003 και 2004 (οικονομικά έτη 2004 και 2005), κατόπιν ακύρωσης των οικείων καταλογιστικών πράξεων, δυνάμει των εκδοθεισών. υπ' αριθμ. 2179 και 2180/2020 αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, και την αναγνώριση της υποχρέωσης καταβολής σε αυτήν των αναλογούντων τόκων υπερημερίας ύψους 2.436.283,86 ευρώ, επί των ήδη επιστραφέντων (αχρεωστήτως καταβληθέντων) τελών χαρτοσήμου ύψους 4.902.791,44 ευρώ, υπολογιζόμενων για τη χρονική περίοδο από την ημερομηνία της εκάστοτε καταβολής και μέχρι την ημερομηνία ειδοποίησης της εταιρείας για την επιστροφή τους (δηλαδή μέχρι την εμφάνισή τους στην εικόνα επιστροφών της, στις 19.10.2021 και 21.10.2021), καθώς και την καταβολή τους στην εταιρεία, επικαλούμενη τις διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, του άρθρου 53 παρ. 2 του ν. 4174/2013 (ΚΦΔ) και την υπ' αριθμ. ΔΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών σχετικά με το ύψος του επιτοκίου υπολογισμού των τόκων. Περαιτέρω, ως προς τη νομιμότητα της υποβολής της με αριθμ. πρωτ./04.05.2022 αίτησης, που περιλάμβανε χωριστό (ιδιαίτερο) αίτημα καταβολής τόκων, υποβαλλόμενο μετά την έκδοση των αποφάσεων ΣΤΕ 2179 και 2180/2020, οι οποίες έκριναν αμετάκλητα σχετικά με το αχρεώστητο της κύριας φορολογικής οφειλής, που αφορά σε καταλογισθέντα ποσά τελών χαρτοσήμου που βεβαιώθηκαν και καταβλήθηκαν στο σύνολό τους μετά την άσκηση των από 23/10/2010 προσφυγών της εταιρείας, η προσφεύγουσα επικαλείται τη με αριθμ. 686 /2020 απόφαση του ΣΤΕ.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από την προσφεύγουσα εταιρεία των από 23/10/2010 προσφυγών της στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, με τις οποίες ζητούσε την ακύρωση των πράξεων καταλογισμού τελών χαρτοσήμων για τις χρήσεις 2003 και 2004:

«2. Κάθε άμεσος ή έμμεσος φόρος ή δασμός, κύριος ή πρόσθετος, ή πρόστιμο, που έχει καταβληθεί, κατά το ποσό που δεν οφείλεται με βάση οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού, συμψηφίζεται ή επιστρέφεται εντόκως με το επιτόκιο που ισχύει, για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας. Το έντοκο της επιστροφής του φόρου αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου, από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στη φορολογική αρχή της απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου. Το ίδιο ισχύει και για τον επιστρεπτό φόρο που προκύπτει από τη δήλωση του φορολογούμενου.....»

3. Το ως άνω αναφερόμενο επιτόκιο είναι αυτό που ισχύει κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής, παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου, μη επηρεαζόμενο από τις μετέπειτα διακυμάνσεις αυτού. Το έντοκο του επιστρεφόμενου ποσού συνεχίζεται μέχρι την ημέρα που ο δικαιούχος ειδοποιήθηκε αποδεδειγμένα να προσέλθει για την είσπραξη αυτού, τυχόν δε καθυστέρηση εξόφλησης του τίτλου που οφείλεται σε υπαιτιότητα του δικαιούχου δεν δημιουργεί αξίωση αυτού για

έντοκη επιστροφή, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. Σε περίπτωση συμψηφισμού των ως άνω ποσών με οφειλές του δικαιούχου προς το Δημόσιο, το έντοκο της επιστροφής λογίζεται μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων. Η πληρωμή του αναλογούντος τόκου στο δικαιούχο γίνεται από την ίδια υπηρεσία που επιστρέφει και τον αχρεωστήτως καταβληθέντα φόρο, δασμό ή πρόστιμο. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών καθορίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για τη διαδικασία εκκαθάρισης και πληρωμής του αναλογούντος τόκου....»

Επειδή, στο άρθρο 21 του κ.δ. «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» της 26.6/10.7.1944 (ΦΕΚ Α' 139) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι: «Ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής ορίζεται εις 6% ετησίως, πλην εάν άλλως ωρίσθη δια συμβάσεως ή ειδικού νόμου. Ο ειρημένος τόκος άρχεται από της επιδόσεως της αγωγής.»

Η ως άνω διάταξη διατηρήθηκε σε ισχύ με το τέταρτο εδάφιο του άρθρου 109 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (π.δ. 456/1984, ΦΕΚ Α' 164), στο οποίο προβλέπονται τα εξής: «Με διάταγμα, ύστερα από πρόταση των υπουργών Δικαιοσύνης, Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας, ορίζεται κάθε φορά το ποσοστό του νόμιμου τόκου ή του τόκου υπερημερίας. Με όμοιο διάταγμα μπορεί να ορίζεται το ανώτατο κάθε φορά ποσοστό τόκου που οφείλεται από δικαιοπραξία. Προκειμένου για οφειλή από δικαιοπραξία, ο συμφωνημένος με αυτή θεμιτός τόκος ισχύει και για την υπερημερία που επήλθε, αν είναι ανώτερος από τον τόκο υπερημερίας. Εξακολουθούν να ισχύουν οι ειδικές διατάξεις που κανονίζουν διαφορετικά το ποσοστό ή την έναρξη του τόκου ως προς τις οφειλές ή τις απαιτήσεις του δημοσίου, των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.»

Επειδή, στις διατάξεις του άρθρου 42 παρ. 1, 2 και 4 του Κ.Φ.Δ., όπως ισχύει από 01/01/2014 ορίζεται:

«1. Εάν ο φορολογούμενος δικαιούται επιστροφή φόρου, η Φορολογική Διοίκηση, αφού συμψηφίσει τους οφειλόμενους από τον φορολογούμενο φόρο με το ποσό προς επιστροφή, προβαίνει στην επιστροφή της τυχόν προκύπτουσας διαφοράς.

2. Το επιστρεπτέο ποσό καταβάλλεται στον φορολογούμενο εντός ενενήντα (90) ημερών από την υποβολή έγγραφου αιτήματος του φορολογουμένου, εκτός εάν προβλέπεται μικρότερο χρονικό διάστημα από άλλη διάταξη της φορολογικής νομοθεσίας. Ειδικά για αιτήματα επιστροφής ΦΠΑ από υποκειμένους μη εγκατεστημένους στο εσωτερικό της χώρας, η Φορολογική Διοίκηση αποφαινεται εντός τεσσάρων (4) μηνών από τη λήψη του σχετικού αιτήματος, εκτός εάν απαιτείται η προσκόμιση συμπληρωματικών στοιχείων οπότε η ως άνω προθεσμία παρατείνεται μέχρι οκτώ (8) μήνες.

.....

4. Η αξίωση για επιστροφή φόρου, ο οποίος καταβλήθηκε αχρεώστητα παραγράφεται κατά το χρόνο που παραγράφεται το δικαίωμα της Φορολογικής Διοίκησης για έκδοση πράξης προσδιορισμού φόρου, σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 36 του Κώδικα αναφορικά με την αντίστοιχη φορολογική υποχρέωση από την οποία πηγάζει η αξίωση προς επιστροφή...»

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 16 του ΚΦΔ το άρθρο 53 παρ. 2 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας εφαρμόζεται για αιτήσεις επιστροφής που υποβάλλονται από την 1.1.2014 και εξής.

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 2 του Κ.Φ.Δ.:

«2. Σε περίπτωση καταβολής υπερβάλλοντος ποσού φόρου (αχρεώστητη καταβολή), καταβάλλονται τόκοι στον φορολογούμενο για τη χρονική περίοδο από την ημερομηνία αίτησης επιστροφής του υπερβάλλοντος ποσού φόρου μέχρι την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του, εκτός εάν η επιστροφή φόρου ολοκληρωθεί εντός ενενήντα (90) ημερών από την παραλαβή από τη Φορολογική Διοίκηση της αίτησης επιστροφής φόρου του φορολογουμένου. Για τους σκοπούς του προηγούμενου εδαφίου, εάν το υπερβάλλον ποσό φόρου συμψηφιστεί με άλλες οφειλές, το ποσό θεωρείται ότι επιστράφηκε κατά το χρόνο διενέργειας του συμψηφισμού.»

Επειδή σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 της υπ' αριθ. ΔΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013/31.12.2013 (ΦΕΚ Β ' 19/10-1-2014) απόφασης του Υπουργού Οικονομικών, όπως ίσχυε κατά την ημερομηνία κατάθεσης της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής, με την οποία διατυπώνεται (και) αίτημα του προσφεύγοντος για επιστροφή του τυχόν προκύπτοντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού Χ που αφορά σε Φόρο «Το ύψος του επιτοκίου υπολογισμού των τόκων της παραγράφου 2 του άρθρου 53 του ν. 4174/2013 (Α 170) που καταβάλλονται στον φορολογούμενο ορίζεται ως το επιτόκιο Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) που ισχύει κατά την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του φόρου, πλέον πέντε και εβδομήντα πέντε (5,75) εκατοστιαίες μονάδες, ετησίως Το επιτόκιο των ανωτέρω παραγράφων δεν μεταβάλλεται κατά το μέρος που αφορά το επιτόκιο των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) πριν την εκάστοτε σωρευτική μεταβολή αυτού κατά μία (1) εκατοστιαία μονάδα λαμβανομένου ως βάση υπολογισμού του επιτοκίου που ισχύει κατά την έναρξη ισχύος της παρούσας. ...».

Επειδή, περαιτέρω, ως προς την παραγραφή της απαίτησης κατά του Δημοσίου προερχόμενη από τόκους, παρατίθενται οι παρακάτω διατάξεις :

Α. Οι διατάξεις του Δημοσίου Λογιστικού του ν.2362/1995

άρθρο 90 παρ. 1 ν. 2362/1995: «Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.».

άρθρου 91 εδ. α' ν. 2362/1995,: «Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής.»

άρθρου 93 περ. β' ν. 2362/1995: «Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) [...]. β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.».

Β. Οι μετέπειτα διατάξεις του ν. 4270/2014 περί Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού:

«Άρθρο 140 : 1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου, πλην εκείνων για τις οποίες εφαρμόζονται οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4174/2013, Α' 170), παραγράφεται μετά την παρέλευση πενταετίας, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.

Άρθρο 141: Η παραγραφή οποιασδήποτε απαίτησης κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη, με την επιφύλαξη κάθε άλλης ειδικής διάταξης του νόμου αυτού. Προκειμένου όμως περί δασμών, φόρων, τελών και λοιπών δικαιωμάτων που εισπράττονται στα Τελωνεία, η παραγραφή αρχίζει από τη βεβαίωση αυτών.

Άρθρο 143 : Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο:

α. Με την υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών.

β. Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αίτησης για την πληρωμή της απαίτησης, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαίτησης αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι (6) μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησης. Υποβολή δευτέρης αίτησης δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.»

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 177 παρ. 1 εδ. α' περ. α' και εδ. β' του ν.4270/2014:

«Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται οι διατάξεις: α. Των άρθρων 1 έως και 108 και του άρθρου 110 του ν. 2362/1995. β. [...]. γ. [...]. δ. [...]. Οποιαδήποτε υφιστάμενη αναφορά στις καταργούμενες κατά τα ανωτέρω διατάξεις νοείται στο εξής ως αναφορά στις αντίστοιχες διατάξεις του παρόντος νόμου.»

Και με τις διατάξεις του άρθρου 183 παρ. 1 και 2 περ. γ' εδ. α' του ν.4270/2014:

«1. Η ισχύς των διατάξεων του παρόντος νόμου αρχίζει από την 1.1.2015, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε αυτές ή στην επόμενη παράγραφο. 2. Ειδικότερα: α. [...]. β. [...]. γ. Οι διατάξεις του Υποκεφαλαίου 12 του Κεφαλαίου Β' του Μέρους Δ' ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την 1.1.2015, καθώς και για απαιτήσεις σε βάρος του Δημοσίου που γεννώνται μετά την ημερομηνία αυτή.»

Επειδή, με τις υπ' αριθμ. 248-9/2008 αποφάσεις της Ολομέλειας του ΣΤΕ κρίθηκε ότι «Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 8 παρ. 4 περίπτ. ε' του ν.δ. 4486/1965, στην δικαιοδοσία των τακτικών φορολογικών (ήδη διοικητικών) δικαστηρίων υπάγονται και οι διαφορές μεταξύ φορολογικής αρχής και φορολογουμένου για την επιστροφή ποσών φόρων, τελών και εισφορών. Η διάταξη αυτή αναφέρεται σε διαφορές οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την επιστροφή φόρων κλπ. που καταβλήθηκαν χωρίς να υπάρχει σχετική υποχρέωση, εν όλω ή εν μέρει, ή την επιστροφή φόρων κλπ. για άλλη αιτία, προβλεπόμενη από τον φορολογικό νόμο. Η υποχρέωση του Δημοσίου για καταβολή τόκων για χρέος του, το οποίο απορρέει από την υποχρέωσή του να επιστρέψει καταβληθέντες φόρους κλπ., είναι

παρεπόμενη του ανωτέρω χρέους. Δεδομένου δε ότι το χρέος αυτό απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως είναι η φορολογική, η αμφισβήτηση, ως προς την παρεπόμενη αυτή υποχρέωση, συνιστά διοικητική διαφορά. Συνεπώς, ο φορολογούμενος μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με αίτημα να τού επιστραφούν οι ως άνω φόροι ή με αίτημα να τού καταβληθούν τόκοι για την ανωτέρω απαίτησή του, είναι δε επιτρεπτή η σώρευση στην προσφυγή του των δύο αυτών αιτημάτων.»

Επειδή, περαιτέρω, με την υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:

α) οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ.2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που ορίζουν ότι, επί επιστροφής φόρων, δασμών κλπ., που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατά τα κριθέντα με οριστική δικαστική απόφαση, η τοκοφορία αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της δικαστικής αποφάσεως, έχουν ως συνέπεια την μη προσήκουσα αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο, η οποία προκλήθηκε από την διαγνωσθείσα ως εξ αρχής αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Τούτο δε, διότι η υποχρέωση καταβολής τόκων, που εξ ορισμού έχουν ως σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας από στέρηση περιουσιακών στοιχείων, περιορίζεται στο χρονικό διάστημα μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της αποφάσεως του αρμοδίου δικαστηρίου. Η ρύθμιση αυτή, που αφήνει ακάλυπτο μακρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο φορολογούμενος υφίσταται μη νομίμως περιουσιακή ζημία και του οποίου χρονικού διαστήματος η διάρκεια εξαρτάται από γεγονότα που ευρίσκονται εκτός του πεδίου επιρροής του, όπως είναι κυρίως ο χρόνος συζητήσεως της υποθέσεως και της δημοσιεύσεως και κοινοποιήσεως της αποφάσεως, είναι ασύμβατη τόσο με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και με τα άρθρα 17 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας και, κατ' ακολουθίαν, ανίσχυρη.

β) Οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που προβλέπουν, επί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων, δασμών και συναφών προστίμων, την καταβολή τόκων με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας, δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ.1, 4 παρ. 5, 78 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

γ) Για αξιώσεις του φορολογούμενου προς επιδίκαση τόκων κατά την επιστροφή φόρων κλπ. αχρεωστήτως καταβληθέντων ισχύουν οι ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 3 του ν. 2120/1993 και του άρθρου 21 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου. Ως εκ τούτου, για το ζήτημα αυτό δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 340 έως 346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα. Ειδικότερα, ως προς το ύψος του επιτοκίου έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, ο δε χρόνος ενάρξεως της τοκοφορίας, εν όψει της αντισυνταγματικότητας, κατά το μέρος αυτό, των διατάξεων αυτών, ρυθμίζεται από την προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 του κ.δ. της 26.6/10.7.1944, η οποία έχει εφαρμογή και σε

περίπτωση οφειλής που απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως η φορολογική, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά από ειδικές διατάξεις. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως.

Επειδή, και με την πρόσφατη υπ' αριθμ. 686/2020 απόφαση του Τμήματος Β' του ΣΤΕ, το Δικαστήριο βασίσθηκε στις ανωτέρω αποφάσεις και ειδικότερα στην σκέψη 9 αυτής αναφέρονται τα εξής :

«Επειδή, με τις αποφάσεις 248-9/2008 της Ολομελείας του Δικαστηρίου κρίθηκαν τα εξής...

Περαιτέρω, με την απόφαση 2190/2014 της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:...

Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτουν οι ακόλουθες, είτε ρητώς είτε εμμέσως συναγόμενες, ερμηνευτικές κρίσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας:

Η αχρεώστητη καταβολή φόρου συνεπάγεται την καταβολή τόκων επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου ως αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο λόγω μείωσης της περιουσίας του κατά το ποσό του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου. Η αμφισβήτηση ως προς τις σχετικές υποχρεώσεις του Δημοσίου - κύρια, καθ' όσον αφορά το ποσό του αχρεώστητου φόρου, και παρεπόμενη, καθ' όσον αφορά τους τόκους επί του ποσού αυτού - γεννά αντίστοιχες διοικητικές διαφορές, οι οποίες εγείρονται είτε με κοινή για αμφότερες τις υποχρεώσεις προσφυγή, στην οποία ο φορολογούμενος σωρεύει τα αντίστοιχα σχετικά αιτήματα, είτε με ιδιαίτερη προσφυγή για κάθε μία από αυτές. Συνεπώς, η διάγνωση με δικαστική απόφαση της αχρεώστητης καταβολής φόρου και της υποχρέωσης του Δημοσίου να τόν επιστρέψει στον φορολογούμενο αποτελεί μεν προϋπόθεση για την διάγνωση της υποχρέωσης του Δημοσίου να καταβάλει τόκους προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του φορολογούμενου, δεν είναι όμως αυτή η γενεσιουργός αιτία της τελευταίας αυτής υποχρέωσης. Η υποχρέωση αυτή έχει ως γενεσιουργό αιτία την αχρεώστητη καταβολή του φόρου και διατηρείται μέχρι του χρόνου που το σχετικό ποσό επιστρέφεται στον φορολογούμενο. Κατά την διάταξη δε του άρθρου 21 του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου, η εν λόγω παρεπόμενη υποχρέωση υφίσταται από την άσκηση της προσφυγής για την ικανοποίηση της κύριας απαιτήσεως του φορολογούμενου, αποκλεισμένης της εφαρμογής των άρθρων 340-346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα οι οποίες προβλέπουν και προγενέστερο χρόνο τοκοφορίας των χρηματικών απαιτήσεων.».

Επειδή, ενόψει όλων των προαναφερθεισών διατάξεων του ν. 4270/2014 και του ν.2362/1995, για τις υπό κρίση αξιώσεις τόκων της προσφεύγουσας εταιρείας ισχύει πενταετής παραγραφή, η οποία αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση αυτών. Περαιτέρω, σύμφωνα με την υφιστάμενη νομολογία τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, η γενεσιουργός αιτία, δε, της υποχρέωσης του Δημοσίου να καταβάλει τόκους στο φορολογούμενο προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του είναι η αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις συνάγεται ότι η αξίωση για καταβολή τόκων από το Δημόσιο

στην περίπτωση αχρεώστητης καταβολής φόρου, γεννάται και καθίσταται δικαστικώς επιδιώξιμη από το χρόνο άσκησης της προσφυγής του φορολογούμενου, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα περί επιστροφής φόρου που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, **άλλως, αν δεν περιλαμβάνεται τέτοιο αίτημα με την προσφυγή λόγω μη καταβολής του φόρου κατά το χρόνο κατάθεσης της προσφυγής, από το χρόνο που ο φόρος αυτός καταβλήθηκε αχρεώστητα.** Περαιτέρω, η εν λόγω παραγραφή της αξίωσης των τόκων, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 93 περ. α' και β' του ν.2362/1995 και του άρθρου 143 του ν. 4270/2014, διακόπτεται μόνο με την υποβολή ειδικού αιτήματος περί καταβολής τόκων, είτε με προσφυγή στην οποία περιλαμβάνεται το αίτημα αυτό, είτε με σχετική αίτηση στο Δημόσιο. **Δε διακόπτεται όμως με την προσφυγή με την οποία ζητείται η επιστροφή του φόρου, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτήν αίτημα περί επιδικάσεως τόκων, ανεξαρτήτως εάν οι τόκοι συνιστούν αξίωση παρεπόμενη εκείνης της επιστροφής του φόρου.** Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των περί παραγραφής διατάξεων του άρθρου 90 του ν. 2362/1995, μέσω της άσκησης της μεταγενέστερης προσφυγής για τους τόκους, μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής (βλ. ΔΕΦΑΘ 1242/2015, πρβλ. ΣΤΕ 2304/2013, 4024/2010, ΑΠ 40/1995, ΔΕΦΑΔ 2660/2019).

Επειδή, στην υπό κρίση περίπτωση, ως αναφέρθηκε στο ιστορικό της παρούσας Απόφασης, σε συνέχεια της έκδοσης των αποφάσεων ΣΤΕ 2179 και 2180/2020, η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε στην Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών τη με αριθμ. πρωτ./6.8.2021 αίτησή της για την επιστροφή νομιμοτόκως (ως αχρεωστήτως καταβληθέντων) των τελών χαρτοσήμου τα οποία η προσφεύγουσα είχε καταβάλλει ως εξής:

α. Αρχικώς, στις **28/07/2010** (ήτοι μετά την άσκηση των από 23/04/2010 προσφυγών), κατέβαλε το 25% των επιπρόσθετων τελών χαρτοσήμου που της καταλογίσθηκαν, ήτοι κατέβαλε ποσό ύψους 1.223.067,00 ευρώ.

β. Εν συνεχεία, κατόπιν έκδοσης των υπ' αριθμ./2013 εν μέρει οριστικών αποφάσεων, κατέβαλε (σε δύο δόσεις) το ποσό των 3.630.594 ευρώ, ως εξής:

- ποσό 1.815.297,00 στις **30/01/2014**,

- ποσό 2.048,00 στις **06/02/2014**,

- ποσό 2.048,00 στις **07/02/2014**, και

- ποσό 1.811.201,00 στις **27/02/2014**.

γ. Τέλος, δυνάμει της υπ' αριθμ./05.04.2017 πράξης εκκαθάρισης της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, κατέβαλε επιπροσθέτως στις **25/05/2017** το ποσό των 51.441,42 ευρώ.

Η Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών προέβη στην άτοκη επιστροφή των ανωτέρω αχρεωστήτως καταβληθέντων τελών χαρτοσήμου, συνολικού ποσού 4.904.703,42 ευρώ δεδομένου ότι δεν περιλαμβανόταν στις από 23/04/2010 αρχικές της προσφυγές ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτημα περί καταβολής τόκων και εν συνεχεία η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε την υπό κρίση και με αριθμ. πρωτ./04.05.2022 αίτησή της, αιτούμενη την καταβολή τόκων, ύψους 2.436.283,86 ευρώ. Σύμφωνα με την προαναφερθείσα δικαστηριακή νομολογία, έχει κριθεί ότι το αίτημα επιδίκασης τόκων μπορεί να προβληθεί και με μεταγενέστερη προσφυγή του φορολογούμενου και ότι τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής (στην περίπτωση βέβαια που έχει πραγματοποιηθεί σχετική

καταβολή του επίδικου φόρου), άλλως από την μεταγενέστερη καταβολή, και ως προς το θέμα της παραγραφής για τις υπό κρίση αξιώσεις τόκων ισχύει η πενταετής παραγραφή, η οποία αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση αυτών. Περαιτέρω, βάσει επίσης της υφιστάμενης νομολογίας η εν λόγω παραγραφή της αξίωσης των τόκων, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 93 περ. α' και β' του ν.2362/1995 και του άρθρου 143 του ν. 4270/2014, διακόπτεται μόνο με την υποβολή ειδικού αιτήματος περί επιστροφής τόκων, είτε με προσφυγή στην οποία περιλαμβάνεται το αίτημα αυτό, είτε με σχετική αίτηση στο Δημόσιο. Δε διακόπτεται όμως με την προσφυγή με την οποία ζητείται μόνο η επιστροφή του φόρου, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτήν αίτημα περί επιδικάσεως τόκων, ανεξαρτήτως εάν οι τόκοι συνιστούν αξίωση παρεπόμενη εκείνης της επιστροφής του φόρου. Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των περι παραγραφής διατάξεων του άρθρου 90 του ν. 2362/1995, μέσω της άσκησης της μεταγενέστερης προσφυγής για τους τόκους, μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής.

Εν προκειμένω η παραγραφή της αξίωσης της προσφεύγουσας δε διακόπηκε με την άσκηση των από 23/04/2010 προσφυγών, καθώς με αυτές ζητήθηκε μόνο η ακύρωση των καταλογιστικών πράξεων και δεν περιλήφθηκε σε αυτές αίτημα περί επιδικάσεως τόκων ούτε και τέθηκε υπόψη του δικαστηρίου μεταγενέστερα. Οι αξιώσεις της προσφεύγουσας εταιρείας για την καταβολή τόκων επί των ποσών τελών χαρτοσήμου που κατέβαλε αχρεώσητα στις 28/07/2010 και 30/01/2014, 06/02/2014, 07/02/2014 και 27/02/2014, συνολικού ύψους 3.630.594,00 ευρώ, γεννήθηκαν κατά το χρόνο που έλαβαν χώρα οι αχρεώσητες καταβολές, ήτοι τα έτη 2010 και 2014 αντίστοιχα. Συνεπώς, κατά την 06/08/2021, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε πρώτη φορά αίτημα ενώπιον της φορολογικής αρχής περί έντοκης επιστροφής των ως άνω αχρεωστήτων καταβληθέντων τελών χαρτοσήμου, με την υποβολή στη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών της με αριθμ. πρωτ./06-08-2021 αίτησης, η αξίωσή της για καταβολή τόκων επί των ποσών αυτών, είχε ήδη υποπέσει στην προβλεπόμενη, από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 90 του ν. 2362/1995 αλλά και της παραγράφου 1 του άρθρου 140 ν. 4270/2014, πενταετούς παραγραφής. Όσον αφορά, δε, την αξίωσή της προσφεύγουσας εταιρείας για καταβολή τόκων επί του ποσού των 51.441,42 ευρώ που κατέβαλε αχρεώσητα στις 25/05/2017, η πενταετής παραγραφή, που είχε αρχίσει, κατά τα ανωτέρω, να τρέχει την 31/12/2017, διακόπηκε με την υποβολή εντός της προθεσμίας παραγραφής της ως άνω υπ' αριθμ. πρωτ./06-08-2021 αίτησής της προς τη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών και επομένως η εν λόγω αξίωσή της κατά τον χρόνο υποβολής του υπό κρίση αιτήματός της δεν έχει ακόμα παραγραφεί. Ως εκ τούτου, το αίτημα της προσφεύγουσας εταιρείας περί καταβολής τόκων επί του ανωτέρω ποσού των 51.441,42 ευρώ, κρίνεται βάσιμο και πρέπει να γίνει αποδεκτό.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Τη μερική αποδοχή της με ημερομηνία κατάθεσης 30/09/2022 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», ΑΦΜ, και την ακύρωση της σιωπηρής απόρριψης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών

κατά το μέρος που αφορά την καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος, ως αχρεωστήτως καταβληθέντος, ποσού τελών χαρτοσήμου ύψους 51.441,42 ευρώ, και ο Προϊστάμενος της ως άνω Δ.Ο.Υ. να προβεί στον υπολογισμό, κατά τα ανωτέρω, του ποσού των τόκων επί του επιστραφέντος, από την ημερομηνία της καταβολής αυτού μέχρι και την ημερομηνία επιστροφής του σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 42 και 53 του ΚΦΔ.

Η παρούσα απόφαση να κοινοποιηθεί από αρμόδιο όργανο με τη νόμιμη διαδικασία στον υπόχρεο.

Ακριβές Αντίγραφο

**Με εντολή του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης
Επίλυσης Διαφορών**

**Η Υπάλληλος του Τμήματος
Διοικητικής Υποστήριξης**

**Η Προϊστάμενη της
Υποδιεύθυνσης Επανεξέτασης
ΓΡΑΜΜΑΤΩ ΣΚΟΥΡΑ**

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.